

Sæmundur hafði heyrt af sínum góðum félagsmanni er Jón hét að sín ráð hafa vildi til að ná einni bók er þeir báðir vissu fyrrum niðurgrafna vera í Skálholtskirkjugarði með eigandanum. Hafði Jón sína lagskonu þetta vita látið. Sæmundur lagði honum ráðin og bað Jón eigi af bregða. Kemur so Jón til Skálholts, gengur í kirkju, læsir dyrum og meinar engan mann nálægan, kveður þrjár vísur. Við það sama opnast grafir í garðinum; kveður Jón enn vísu; gengur þá allir úr gröfunum og inn í kirkju. Fyrir þeim öllum gekk maður gamall og gráhærður og settist á forstólinn, hafandi bók í hendi sér. Jón kvað enn vísu í þriðja sinn; þá opnaðist bókin. En í því sama bar so við að frilla Jóns gaf af sér hljóð mikið; hafði hún sem áður er sagt vitað af þessu hans áformi og fyrirtekt og af forvitni sinni gefið sig upp í kirkjuna, Jóni óvitandi, til að vita hvernig þetta mundi til ganga og leynt sér í kórnum. Varð hún nú fyrir drauganna áhlaupum so hún lærbrotnaði og hljóðaði þar af mjög sem sagt er. Við þetta hljóð varð mikið hark í kirkjunni; hljóp þá Jón í klukkustrenginn og hringdi; þar með hurfu burt allir þeir sem enn voru komnir með miklum gný og fóru aftur í grafir sínar, en Jón missti bókarinnar.

Þjóðsögur Jóns Árnasonar,

I. bindi, bls. 473-474

(eftir handritum úr Árnasafni, safnað á dögum Árna Magnússonar)